

การศึกษาต้นทุนและผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจในการดำเนินการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพันธุ์พืช พ.ศ. 2542 : กรณีศึกษา พันธุ์พืชใหม่และพันธุ์พืชพื้นเมืองเฉพาะถิ่น มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ 1) เพื่อเปรียบเทียบต้นทุนและผลประโยชน์ของการมีสิทธิในทรัพยากรพันธุ์พืช กรณีพันธุ์พืชพื้นเมืองเฉพาะถิ่น ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพันธุ์พืช พ.ศ. 2542 2) เพื่อเปรียบเทียบต้นทุนและผลประโยชน์ของการมีสิทธิในทรัพยากรพันธุ์พืช กรณีพันธุ์พืชใหม่ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพันธุ์พืช พ.ศ. 2542 3) เพื่อวิเคราะห์ผลของการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองพันธุ์พืช พ.ศ.2542 ในด้านต้นทุนที่จะเกิดขึ้น

ผลการศึกษาของกรณีศึกษา พันธุ์พืชพื้นเมืองเฉพาะถิ่น ที่ใช้ตัวอย่างของข้าวเจ้าพันธุ์ป้อมมะแม บือวา ของหมู่บ้านห้วยหอย ตำบลแม่วิน อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ ในด้านต้นทุนการจดทะเบียนของชุมชนผู้ทรงสิทธิ จะมีทั้งการนัดประชุมรวมกลุ่มกัน การแสวงหาข้อมูลต่างๆ ค่าเสียเวลาในการประกอบอาชีพ การคิดค่าธรรมเนียมต่างๆ ซึ่งมีกรณีศึกษาของหมู่บ้านหนองบัว อำเภอท่าวังผา จังหวัดน่าน ที่ได้ทำการขอขึ้นทะเบียนเป็นชุมชนผู้ทรงสิทธิในการขายผ้าลายน้ำไหลแต่เพียงผู้เดียวเป็นกรณีตัว

อย่างที่ใกล้เคียงนั้น พบว่าเสียค่าใช้จ่ายไปจำนวน 8,230 บาทและเสียระยะเวลาในการรอคอยเป็นเวลาประมาณ 3 สัปดาห์

ส่วนต้นทุนการจดทะเบียนตามพระราชบัญญัติที่รัฐจัดให้มีต้นทุนในส่วนของการจัดบุคลากรที่มีความรู้มาให้คำแนะนำแก่ประชาชน มีการขยายหน่วยงานที่ทำการจดทะเบียนรับรองพันธุ์พืชออกไปในส่วนภูมิภาค และมีการจัดทำแบบฟอร์มทางราชการ จัดให้มีการประชาสัมพันธ์ผ่านทางเว็บไซต์

ส่วนต้นทุนในการบังคับใช้สิทธิของชุมชนในส่วนของการฟ้องร้องค่าความเสียหายกรณีที่มีผู้มาละเมิดสิทธินั้น จะมีทั้งค่าธรรมเนียมศาล ค่าคำขอ ค่าคำร้อง ค่าทนายความ ค่าเดินทางในการมาศาล ค่าเสียเวลาในการประชุมกัน แต่การตรวจตราดูแลนั้นจะมีต้นทุนที่เกิดขึ้นคือ ทุกคนในชุมชนมีหน้าที่และความรับผิดชอบที่จะรักษาพันธุ์ข้าวดังกล่าวไว้โดยใช้ความรู้สึกรักของการเป็นเจ้าของ และมีการจัดตั้งธนาคารข้าวขึ้นมาเพื่อเก็บรักษาพันธุ์ข้าวดังกล่าวไว้ให้แก่คนในชุมชน

ด้านผลประโยชน์ของข้าวพันธุ์บือมะแมบืออามีด้านแบ่งปันผลประโยชน์ตามพระราชบัญญัติ และมีผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นนั้นในส่วนของสังคมจะได้รับทั้งการพัฒนาความคิดในการปกป้องสิทธิการใช้ระบบกรรมสิทธิเข้ามาต่อรองกับระบบตลาด การจัดการร่วมกันของคนในชุมชน

กรณีของพันธุ์พืชใหม่ ซึ่งเป็นข้าวโพคเี้ยงสัตว์ลูกผสมเดี่ยวพันธุ์ CP-DK 888 นั้นต้นทุนของการจดทะเบียนก็ต้องมีทั้งการประชุมหาแนวทางกัน การติดต่อประสานงาน การเตรียมเอกสาร ค่าธรรมเนียมในการจดทะเบียน ค่าเดินทาง และระยะเวลาในการดำเนินการและติดตามผล ต้นทุนการตรวจสอบพันธุ์ใหม่ ต้นทุนของการวิจัย ต้นทุนในการบังคับสิทธินั้นจะทั้งในส่วนของการฟ้องร้องกรณีมีผู้ละเมิดสิทธิ ซึ่งจากกรณีตัวอย่างของการละเมิดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า ขนุนพันธุ์ปิยะมาดาซึ่งเป็นกรณีที่ใกล้เคียงพบว่าใช้ระยะเวลาในการดำเนินคดีทั้งหมดเป็นเวลา 2 ปี และเสียค่าใช้จ่ายเป็นเงินจำนวน 29,850 บาท และต้นทุนในเรื่องการตรวจตราดูแลนั้นมีทั้งการวางกฎเกณฑ์ในการควบคุมจำหน่ายการผลิต การจัดวางคนให้เหมาะสมในการดูแล การประกาศโฆษณาว่าเป็นผู้ทรงสิทธิ การคอยตรวจตราบริษัทอื่นที่จะทำการปลอมแปลงพันธุ์ การประชาสัมพันธ์ให้คนในบริษัททราบเพื่อป้องกันการฉกฉวยโอกาสในการขโมยพันธุ์ ส่วนต้นทุนของทางรัฐที่จัดให้มีการจดสิทธินั้นจะมีทั้ง การจัดเจ้าหน้าที่ในการให้คำแนะนำ การประชาสัมพันธ์ในเรื่องการจดทะเบียนและผลประโยชน์ที่ได้รับแก่บุคคลโดยทั่วไปทราบ และผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นนั้นในส่วนของผู้ทรงสิทธิจะเป็นผู้บุกเบิกความก้าวหน้าของเมล็ดพันธุ์ การช่วยลดการสูญเสียตลาด ส่วนสังคมจะได้ทั้งผลประโยชน์ต่อการวิจัย ต่อเกษตรกรในการเลือกใช้พันธุ์ ต่อผู้ผลิตในการลดต้นทุนการผลิต ต่อประเทศในการผลิตข้าวโพคเพิ่ม ซึ่งจากผลการศึกษาทั้ง 2 กรณีจะเห็นได้ว่าผลประโยชน์ของการให้สิทธิตามพระราชบัญญัติคุ้มครองพันธุ์พืช พ.ศ. 2542 ส่งผลต่อผลประโยชน์ผู้ทรงสิทธิมากกว่าต้นทุน แต่ในกรณีพันธุ์พืชพื้นเมืองเฉพาะถิ่นผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจนั้นยังมีไม่ชัดเจนเท่ากับพันธุ์พืชใหม่

TE141842

This study of "Economic Costs and Benefits in Implementing the Plant Variety Protection Act 1999 : Case Studies of a New Improved Variety and an Area-Specific Traditional Variety" has three objectives. 1) To compare the costs with the benefits received pertaining to the rights over area-specific traditional species under the Plant Variety Protection Act 1999. 2) To compare the costs with the benefits pertaining to the rights over new species under the Plant Variety Protection Act 1999. 3) To analyse the effects on enforcement costs under the Plant Variety Protection Act 1999.

In the case of the area-specific traditional species--the rice variety of Buer Mamae Buer Wa, as a variety owned by the community in Huay Hoi village, Tambon Mae Wang, Chiang Mai province. the costs of registration of the variety involved the costs of meetings, information seeking, opportunity costs of time away from jobs, time costs in contacting government offices. A similar case study from Nong Bua village, Tambon Ta Wang Pha, Nan province involved the registration of rights

to a fabric pattern called Nam Lai. Here, an estimated 8,230 baht and 3 weeks waiting time were spent in the process of the registration.

As for the costs borne by the government, these included costs of providing resource persons to educate people in this topic, costs of establishment of regional offices for such registration and costs of advertisement through the internet.

Costs to be borne by the community for enforcing their rights were estimated. These costs were those associated with legal actions against violators including legal fees, lawyer fees, travel costs to the Court, and costs in meetings. Costs of seeking out and monitoring violators. Moreover, there were costs of conservation of the particular variety. In this case, a rice bank was set up for this purpose.

In terms of economic benefits, the registration of the local variety did not display clear economic benefits although it would raise the community sense of belonging, participation, and awareness in the protection of community rights. This is a psychological benefit. For the economy as a whole, benefits can be in the biodiversity existence value.

In the case of a new species, the case of hybrid corn CP-DK 888 of the Charoen Phokaphan Group was used. The costs of registration of the variety were estimated. These included meeting costs, communication costs, documentation costs, travel costs and time costs. Moreover, costs of proving it a new variety, cost of research and enforcement costs had to be borne by the company as well. These latter costs were found in this case to be quite substantial.

A case of enforcement of a new variety was investigated. This was the case of Piyamada jackfruit variety. Two years were spent in court to sue a violator and an estimated 29,850 baht was spent in this case. There were costs of monitoring, setting up rules for selling and advertisement costs to declare the ownership of the variety.

For the government, there must be costs of providing personnel to facilitate registration as well as to provide information on the issue.

In terms of economic benefits, the ownership of the variety would have higher revenue from reducing loss of market of its maize seed. The benefits were estimated to be worth the costs involved. For the economy as a whole, there were benefits from promoting research and development in new varieties, benefits to farmers who can use new high yielding seeds and benefits to animal feed producers and consumers of animal products, who would benefit from lower costs of inputs and finally lower product prices as a result of lower maize production costs.

From the two case studies, it was found that the Plant Variety Protection Act 1999, by giving and protecting rights to varieties can yield greater economic benefits than associated costs. Nevertheless, the benefits were seen to be greater and clearer for new varieties than the area-specific local varieties.